

РЕШЕНИЕ

№ 19005

гр. София, 07.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 18.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1206** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 4б от Закона за държавните такси (ЗДТ).

Образувано е по жалба от „Корпоративна консолидационна компания“ ЕООД, срещу отказ на директора на Регионална дирекция Бургас към Агенция по вписванията /АВ/, обективиран в писмо рег.№ 15-00-869/08.01.2024г. по заявление за връщане на недължимо платена държавна такса по сметката на Агенция по вписванията – имотен регистър с вх. № 15-00-896/27.11.2023г.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в нарушения на процесуалните правила, липса на мотиви и нарушения на материалния закон. По същество се твърди, че жалбоподателят по грешка е внесъл по-висока сума за държавна такса /ДТ/, като грешката се дължала на неправилно изчислен материален интерес. Така, твърди се, че дружеството е внесло 25 450,24 лв., вместо дължимите 13 747.72 лв. съгласно тарифата за държавните такси, събирани от Агенцията по вписванията.

В съдебно заседание жалбоподателят се представляват от адв. М., която поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноси по делото.

Ответникът – директор на Регионална дирекция Бургас към Агенция по вписванията - редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, прие за

установено следното от фактическа страна:

Жалбата е процесуално допустима, доколкото по делото се установява, че няма данни за датата на съобщаването за издадения адм. акт, същият е постановен на 08.01.2024г., а жалбата е депозирана на 22.01.2024г. видно от доказателство на л. 28 гръб. Жалбата е подадена от заинтересовано лице по см. на чл. 147, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна при съобразяване на следното.

Спор по фактите няма, не се спори и се установява, че „Корпоративна консолидационна компания“ ЕООД е внесла по сметката на АВ сума от 25 450,24 лв.

От доказателствата по делото се установява, че със Заявление за вписване, отбелязване или заличаване № 13749/20.09.2023г. /л. 51 от делото, л. 52 от адм. д. № 190/2023г. на АС Бургас/ жалбоподателят „Корпоративна консолидационна компания“ ЕООД на осн. чл. 171 от ЗЗД във вр. с чл. 17, ал. 1, б. „в“ от Правилника за вписванията /ПВП/ е искал вписване на прехвърляне на вземане (цесия) на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД спрямо „БУРГАС ПЛАЗА“ АД, в качеството на кредитополучател по договор за кредит № 633/2007г.

С Разпореждане № 7491885*/7/*797*/* от 20.09.2023г. (л. 58 гръб, л. 68 от адм.д. № 190/24г. АС Бургас) съдия по вписванията при РС Бургас е разпоредил да се впише договорът за цесия към ДИ акт 139, т. 12, дело № 9809, подновена с акт № 6, том 7, вх. рег. № 67867/18.06.2018г. Със същото разпореждане е определен материалният интерес, като е отбелязано, че сумата не е постъпила.

По делото е приложено платежно нареждане № Т.-[ЕГН]/18.09.2023г. от ТЕКСИМ БАНК АД за сума от 25 450,24 лв. заплатена на АВ от „Корпоративна консолидационна компания“ ЕООД (л. 44 от адм. д. № 190/2024г на АС Бургас).

Със Заявление (л. 48) „Корпоративна консолидационна компания“ ЕООД е искано възстановяване на надвнесена сума в размер на 11 707,52 лв. по причини, че договорната ипотека по акт № 139, том 12 дело 9809/2008г., е подновена за сумата от 10 968 436,35 евро, което обуславя материалния интерес да е в размер на 13 747,72 лв., а не заплатените 25 450,24 лв.

С писмо изх. № 15-00-869/08.01.2024г. директор на РД Бургас към АВ е отклонил искането като несонователно. Като мотиви за отказа за възстановяване на търсената сума е посочено, че вписването е извършено на основание резолюция (Разпореждане № 7491885*/7/*797*/* от 20.09.2023г.) на съдията по вписванията, който е определил и дължимата държавна такса за вписване. В случай на несъгласие с действията на съдията по вписванията, същите подлежат на оспорване пред председателя на районният съд (РС Бургас).

Основният въпрос според съда, дължащ се на осн. чл. 168, ал. 1 от АПК е дали директорът на РД на АВ – Бургас е компетентен да се произнесе по така направеното искане за възстановяване внесена сума.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от Вътрешни правила за връщане на недължимо платени държавни такси, постъпили по сметки на Агенция по вписванията, утвърдени на 19.07.2022г. от изпълнителния директор на АВ (ВПВНПДТПСАВ), настоящите правила се издават на основание чл. 4б от ЗДТ и уреждат реда за връщане на недължимо платени държавни такси, събирани за действия и услуги по Правилника за вписванията; Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел (ЗТРРЮЛНЦ); Закона за регистър Булстат; Семейния кодекс. Съгласно чл. 6, ал. 4 от ВПВНПДТПСАВ, уведомителното писмо (с което заявител за връщане на недължимо платена държавна такса се уведомява, че посочената в

заявлението сума не подлежи на връщане или на връщане подлежи само част от нея) се подписва от изпълнителния директор на АВ или оправомощено от него лице и в него се указва възможността за оспорване по реда на АПК.

Правомощията на изпълнителния директор на АВ са изброени в разпоредбите на чл. 6, ал. 2 от Устройствения правилник на Агенцията по вписванията (УПАВ), като в същите попадат и други такива, произтичащи от разпоредбите на закони, предвиждащи списване на определена категория актове (чл. 6, ал. 2, т. 23 от УПАВ).

Според чл. 6, ал. 6 от УПАВ, изпълнителният директор определя функциите на заместник изпълнителния директор и може със заповед да делегира правомощия на него или на директорите на регионалните дирекции.

В случая по делото не са представени доказателства за компетентността на директора на РД Бургас към АВ да издава актове от вида на оспорения в настоящето съдебно производство.

В тази връзка с нарочно определение № 5930/22.05.2024г. по адм. д. № 1206/2024г. съдът е указал на ответника - директор на Регионална дирекция Бургас към Агенция по вписванията доказателствената тежест по см. на чл. 170, ал. 1 от АПК и в частност да представи доказателства за своята компетентност по гореописания смисъл. Такива не са представени предвид което съдът прави извод за липса на материална компетентност на издателя на акта - писмо рег.№ 15-00-869/08.01.2024г. по заявление за връщане на недължимо платена държавна такса.

Безспорно е, че административните актове, които противоречат на законите или на други нормативни актове са недействителни-невалидни актове (с нередовно действие). Основното разграничение на порочните актове на администрацията е разделението им на нищожни и унищожяеми в зависимост от степента и качеството на порока (дефекта), от който е засегнат акта. В административното право, за разлика от гражданското право липсва специален законов текст, който да регламентира кога съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожяем. Общоприето е становището, че нищожни са тези административни актове, които поради радикални, основни и тежки недостатъци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят правни последици. Във всеки отделен случай действителността на административния акт се преценява конкретно с оглед тежестта на порока, от който е засегнат и дали той е годен да предизвика промяна в правната сфера на адресатите на акта. Съдът в настоящия състав счита, че основанията за прогласяване на нищожност на административен акт са нарушаване изискванията за компетентност, липса на форма, пълна липса на правно основание, невъзможен предмет, несъществуващ адресат и др. Следователно, следва да бъдат преценявани всяко едно от изискванията за законосъобразност на административния акт, така, както те са регламентирани в нормата на чл. 146 от АПК и в случай, че се констатира нарушение на някое от изискванията, неговата интензивност и тежест следва да бъде от степен на същественост достатъчна, за да обоснове извод за нищожност.

Така в случая, за да е законосъобразен един административен акт, той следва да е издаден от компетентен орган, т.е. от орган овластен за това в пределите на неговата компетентност. Предметната компетентност на административния орган се изразява в две насоки: на първо място, за да бъде издаден един административен акт въпросите, с които е сезиран административният орган трябва да му бъдат подведомствени, т.е. органа да не навлиза в предметната компетентност на друг

държавен орган и на второ място-административният орган да е компетентен вътре в сферата на административната подведомственост. Само издаденият административен акт от орган, който не е компетентен по материя, степен, място или време е нищожен и не поражда правни последици.

Нищожният административен акт не поражда правни последици, но създава правна привидност, поради което следва да бъде прогласена. Както бе изложено по-горе компетентен да се произнесе по заявлението за възстановяване на платена такса (без значение дали е дължимо или недължимо платена) е изпълнителния директор на АВ. Същият може да делегира част от своите правомощия на свои подчинени (чл. 6, ал. 6 от УПАВ). Доказателства за такава делегация обаче не е са представени, предвид което съдът прави извод за липса на компетентност у директора на Регионална дирекция Бургас към Агенция по вписванията да се произнася по отношение на искания за възстановяване на платени държавни такси, а от там и за нищожност на писмо рег.№ 15-00-869/08.01.2024г., която следва да бъде прогласена
Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 28 състав

РЕШИ

ОБЯВЯВА нищожността на писмо рег.№ 15-00-869/08.01.2024г. обективиращо отказ на директора на Регионална дирекция Бургас към Агенция по вписванията по заявление за връщане на недължимо платена държавна такса по сметката на Агенция по вписванията – имотен регистър с вх. № 15-00-896/27.11.2023г.

ИЗПРАЩА делото като преписка на изпълнителния директор на Агенцията по вписванията за ново произнасяне, съобразно дадените от съда указания.

Решението подлежи на оспорване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Препис от решенето да се връчи на страните.

СЪДИЯ: